KISBAGOLY

ADVENTI NAPTÁRA

1. Kisbagoly és az elveszett csillag

Kisbagoly nagyon szerette az esti csillagokat. Minden este leült az ablakába, felvette piros sapkáját, és megszámolta az égen ragyogó fényeket.

– Egy, kettő, három… Jaj, de sokan vannak! – mondogatta.

Volt egy kedvenc csillaga is. Az mindig különösen fényesen ragyogott, éppen a nagy fenyőfa fölött.

Egyik este azonban Kisbagoly hiába kereste.

– Hová tűnhetett az én csillagom? Talán elbújt a felhők mögé?

Gyorsan felvette a sálját, és elindult megkeresni. Először a nyuszival találkozott.

– Szia, Nyuszi! Nem láttad a csillagomat?

– Nem láttam, de segítek keresni! – felelte a nyuszi.

Megnézték a bokrok fölött, a fák között és a hóval borított domb mögött is. De a csillagnak nyoma sem volt.

Ezután a mókushoz mentek.

– Mókus, nem láttál egy fényesen ragyogó csillagot?

– Sajnos nem – mondta a mókus. – De van nálam egy szép aranyszínű toboz. Talán megvigasztal!

Kisbagoly megköszönte, és hazafelé indult.

Amikor belépett a házába, valami különös fény csillant meg előtte. Felnézett a karácsonyfára, és nagyot nevetett.

Ott ragyogott a csillag! A fa legfelső ágán pihent.

– Hát te itt vagy! – kiáltotta boldogan.

A nyuszi és a mókus is megérkezett. Mindannyian leültek a fa elé, és sokáig gyönyörködtek a fényében.

Kisbagoly rájött, hogy a csillag talán nem is veszett el. Csak együtt kellett megtalálniuk.

2. A hóember magányos napja

Egy reggel nagy pelyhekben hullott a hó az erdőben. Kisbagoly nagyon megörült.
– Hurrá! Ma hóembert építek!
Gurított egy nagy hógolyót, aztán még egy kisebbet, végül egy egészen picit. Egymásra rakta őket, répát tett az orrának, két gesztenyét a szemének, és egy régi piros sálat kötött a nyakába.
– Készen vagy! – mondta elégedetten.
A hóember azonban nem mosolygott.
– Mi a baj? – kérdezte Kisbagoly.
– Olyan egyedül vagyok – felelte a hóember halkan. – Te elrepülsz, a többiek hazamennek, én pedig itt maradok a hidegben.
Kisbagoly elgondolkodott.
– Tudod mit? Ma veled maradok egy kicsit!
Hívta a nyuszit, a mókust és a kismadarat is. A nyuszi hozott egy kis fenyőágat, a mókus diót tett a hóember mellé, a kismadár pedig vidám dalt énekelt.
Kisbagoly még egy kis papírmasnit is készített neki.
– Most már van társaságod! – mondta.
A hóember arca mintha mosolyra húzódott volna.
Egész délután együtt játszottak. Amikor eljött az este, Kisbagoly megsimogatta a hóember hideg kezét.
– Holnap is meglátogatlak!
– Alig várom! – felelte a hóember.
Kisbagoly hazafelé már tudta: egy kedves szó és egy kis együtt töltött idő csodákra képes.

3. Kisbagoly ajándéka

Közeledett a karácsony, Kisbagoly azon gondolkodott, mivel lephetné meg a barátait.
– A nyuszi biztosan örülne valaminek. A mókus is. És a kismadárnak is szeretnék adni valamit!
De Kisbagolynak nem volt sok mindene. Nem volt nagy ajándékdoboz, csillogó szalag vagy sok-sok játék.
Kiment hát az erdőbe, hátha talál valami szépet.
A hó alatt talált egy különleges fenyőtobozt. A bokron piros bogyókat látott, a fa tövében pedig egy szép, sima kavicsot.
– Már tudom! – kiáltotta.
Otthon kis dobozokat készített. A nyuszinak a tobozt tette bele, a mókusnak néhány piros bogyó helyett egy szép rajzot készített, a kismadárnak pedig egy apró kavicsot díszített ki.
Amikor átadta az ajándékokat, a barátai nagyon meglepődtek.
– Nekem készítetted? – kérdezte a nyuszi.
– Neked bizony!
– Milyen szép! – örült a mókus.
A kismadár pedig boldogan csipogott.
– Ez a legszebb ajándék, amit kaptam!
Kisbagoly kicsit elpirult.
– De hát ezek csak apróságok!
– Nem bizony – mondta a nyuszi. – Azért olyan különlegesek, mert te készítetted őket nekünk.
Kisbagoly este mosolyogva búját ágyba. Most már tudta, hogy az ajándék nem attól lesz szép, hogy nagy vagy drága, hanem attól, hogy szeretettel adjuk.

4. A mézeskalács illata

Kisbagoly már kora reggel felébredt. Tudta, hogy ma különleges nap lesz: mézeskalácsot süt a barátainak!
Elővette a nagy keverőtálat, a lisztet, a mézet, a tojást, a vajat és a fahéjat.
– Egy kis liszt, egy kis méz, egy csipet fahéj… Hmmm, már most milyen finom illata van!
Keverte, gyúrta, nyújtotta a tésztát. Aztán elővette a formákat. Készült csillag, szívecske, fenyőfa és egy aprócska bagoly is.
Egyszer csak kopogtak.
– Ki az? – kérdezte Kisbagoly.
– Én vagyok, a nyuszi! Megéreztem a finom illatot!
– Gyere csak, éppen most készülnek a sütik!
Nem sokkal később megérkezett a mókus is, majd a kismadár. Mindannyian segítettek. A nyuszi szaggatta a tésztát, a mókus kiszúrt néhány csillagot, a kismadár pedig színes cukormázzal díszítette a kihűlt süteményeket.
Amikor elkészültek, Kisbagoly egy nagy tálra rakta őket.
– Most pedig mindenki válasszon egyet!
A barátok jóízűen falatoztak.
– Még egyet szabad? – kérdezte a mókus.
– Persze! – nevetett Kisbagoly.
Estére egyetlen sütemény sem maradt. Kisbagoly azonban egyáltalán nem bánta.
– Holnap újra sütünk – mondta. – Mert a finomság akkor a legjobb, ha megosztjuk egymással!

5. Az első gyertya

Kisbagoly izgatottan ébredt vasárnap reggel. Ma kezdődik az advent!
Elővette a szép koszorúját, amelyen négy gyertya sorakozott. Három lila és egy rózsaszín.
– Vajon melyiket gyújtsam meg először? – töprengett.
– Hát, persze,a lilát.
Ekkor kopogtak az ajtón. A kismadár érkezett látogatóba.
– Mit csinálsz, Kisbagoly?
– Adventi koszorút készítek elő. Nézd csak, négy gyertya van rajta!

A kismadár közelebb repült.
– Miért van négy?
– Mert négy vasárnapon keresztül várjuk a karácsonyt. Minden héten meggyújtunk egy újabb gyertyát.
Kisbagoly meggyújtotta az elsőt. A lángocska aprón táncolt a koszorú közepén.
– De szép! – suttogta a kismadár.
Leültek egymás mellé, és csendben nézték a fényt.
– Mit csinálunk addig, amíg eljön a karácsony? – kérdezte a kismadár.
– Segítünk egymásnak, kedvesek leszünk, sütünk, és sokat énekelünk. – felelte Kisbagoly.
A kismadár odabújt hozzá.
– Akkor én már most elkezdem!
Kisbagoly elmosolyodott. Az első gyertya fénye melegséget vitt a szobába, és mindketten érezték, milyen jó együtt várakozni.

6. A kismadár fázik

Egy hideg téli reggelen Kisbagoly a kertben sétált. A hó ropogott a lába alatt, a fák ágait fehér takaró borította. Egyszer csak halk csipogást hallott.

– Csip-csip... brrr...

A hang egy kis bokor mögül érkezett. Kisbagoly odament, és meglátta a kismadarat. A tollacskái össze voltak borzolódva, a szárnyát pedig szorosan a testéhez húzta.

– Jaj, te nagyon fázol! – mondta Kisbagoly.

– Igen – felelte a kismadár. – Ma olyan hideg van, hogy alig találok meleg helyet.

Kisbagoly gyorsan hazasietett, és hozott egy puha kis takarót.

– Tessék, bújj bele!

A kismadár belebújt, és hamarosan már nem reszketett.

– Köszönöm! – csipogta.

Kisbagoly még néhány magot is tett elé, hogy legyen mit reggeliznie.

– Gyere, üljünk ide a fa tövébe. Innen jól látjuk, ahogy hull a hó.

A kismadár boldogan nézte a hópelyheket.

– Olyan jó, hogy segítettél nekem!

– Máskor te is segíthetsz nekem – mondta Kisbagoly. – A barátok vigyáznak egymásra.

Aznap a kismadár már nem fázott. És Kisbagoly szíve is jó meleg lett.

7. A piros kesztyű

Kisbagoly a hóban sétálgatott, amikor valami pirosat pillantott meg egy bokor mellett.
– Vajon mi lehet ez?
Közelebb ment. Egy apró piros kesztyű hevert a hóban.
– Biztosan valaki elveszítette!
Felvette, és elindult megkeresni a gazdáját.
Először a nyuszihoz ment.
– Nyuszi, nem a tiéd ez a kesztyű?
– Nem az enyém, de milyen kedves vagy, hogy megkeresed a gazdáját!
Aztán a mókushoz kopogott.
– Mókus, nem veszítetted el a kesztyűdet?
– Nekem barna kesztyűm van – felelte a mókus. – De szerintem a süni pirosat hord!
Kisbagoly rögtön a süni házához indult.
Bekopogott.
– Süni, itthon vagy?
Az ajtó kinyílt, és a süni szomorúan nézett ki.
– Jaj, Kisbagoly! Elveszítettem az egyik kesztyűmet. Anélkül nagyon fázik a kezem!
Kisbagoly elővette a piros kesztyűt.
– Ezt keresed?
– Az enyém! – kiáltotta boldogan a süni.
Gyorsan felhúzta, és megölelte Kisbagolyt.
– Nagyon köszönöm!
Kisbagoly hazafelé vidáman repült. Jó érzés volt, hogy segíthetett valakinek.

8. Kisbagoly szánkózik

Reggelre hatalmas hó borította az erdőt. Kisbagoly kinézett az ablakon, és felkiáltott:
– Hurrá! Itt a szánkózás ideje!
Elővette a kis piros szánkóját, és elindult a dombhoz.
Ott már várta a nyuszi és a mókus.
– Ki jön először? – kérdezte Kisbagoly.
A nyuszi felült a szánkóra, Kisbagoly mögé ült, a mókus pedig a domb alján várta őket.
– Háromra indulunk! Egy, kettő, három!
A szánkó megindult lefelé. Szállt a hó, lobogott Kisbagoly sálja, a nyuszi pedig hangosan nevetett.
Hopp! A szánkó egy nagy puha hókupacban állt meg.
– Még egyszer! – kiáltotta a nyuszi.
Most a mókus következett. Ő olyan gyorsan csúszott, hogy a sapkája majdnem lerepült a fejéről.
– Jaj, a sapkám! – nevetett.
Kisbagoly visszahozta neki.
Sokat játszottak, amíg a nap le nem bukott a fák mögött.
– Holnap is szánkózunk? – kérdezte a mókus.
– Persze! – felelte Kisbagoly. – De most már ideje hazamenni, és inni egy jó meleg kakaót!

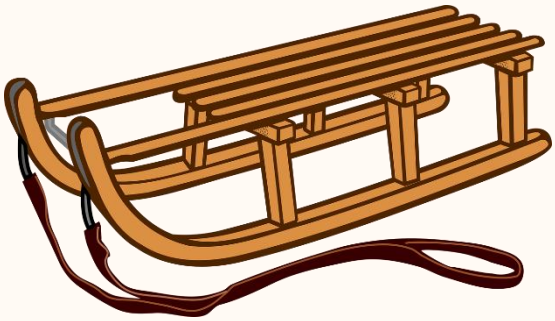

9. A karácsonyi lámpás

Kisbagoly egy délután a padláson kutakodott. Régi dobozokat, könyveket és játékokat talált.

A sarokban egy poros lámpás állt.

– Hát te meg ki vagy? – kérdezte Kisbagoly.

Leemelte róla a port, és meglátta, hogy a lámpás oldalán apró csillagok vannak kivágva.

– Milyen szép vagy!

Hazavitte, megtisztította, és egy biztonságos, elemes mécsest tett bele.

Amikor este besötétedett, felkapcsolta a kis lámpást. A fény a csillag alakú lyukakon keresztül apró mintákat rajzolt a falra.

– Nézd csak! – szólt a kismadárnak, aki éppen látogatóba érkezett.

A kismadár ámulva nézte.

– Mintha az egész szobában csillagok lennének!

Kisbagoly az ablakba tette a lámpást, hogy a barátai is láthassák.

Az erdőben mindenki megcsodálta a kis fényt.

– Nem kell mindig nagy világosság ahhoz, hogy szép legyen az este – mondta Kisbagoly.

És a lámpás egész este békésen ragyogott.

10. A mesekönyv

Egy hideg délután Kisbagoly elővett egy régi, nagy mesekönyvet.
A borítóján egy havas erdő és egy apró fenyőfa volt.
– Ma mesedélutánt tartok! – jelentette be.
Hamarosan megérkezett a nyuszi, a mókus és a kismadár.
Mindannyian kényelmesen elhelyezkedtek a puha párnákon.
Kisbagoly kinyitotta a könyvet.
– Egyszer volt, hol nem volt, élt egyszer egy rénszarvas, aki nagyon szeretett volna repülni…
A nyuszi nagy szemekkel figyelt. A mókus közben egyre közelebb húzódott. A kismadár néha halkan csipogott, amikor valami izgalmas történt.
Amikor a mese véget ért, a nyuszi megszólalt:
– Nekem az tetszett a legjobban, amikor a rénszarvas segített a barátainak!
– Nekem az, amikor végül mindenki együtt ünnepelt – mondta a mókus.
Kisbagoly becsukta a könyvet.
– Tudjátok mit? Holnap is mesélünk!
A barátok örömmel bólogattak. A délután olyan gyorsan elszaladt, hogy észre sem vették, máris este lett.

11. A meleg kakaó

Odakint hideg szél fújt, az ablakon apró jégvirágok jelentek meg.
Kisbagoly úgy döntött, hogy kakaót készít.
Elővette a bögréket, a kakaóport és a tejet. Amikor elkészült, finom illat töltötte be a konyhát.
Ekkor kopogtak.
A nyuszi érkezett.
– De jó illat van nálad!
– Kakaót készítettem. Kérsz egy bögrével?
– Nagyon szívesen!
Nem sokkal később a mókus is megérkezett, majd a kismadár.
Kisbagoly mindenkinek töltött egy kis kakaót.
A tetejére tejszínhabot tett, és egy apró fahéjrudat is mellé rakott.

– Koccintsunk! – mondta.
A bögrék halkan összekoccantak.
– Egészségetekre!
A barátok az ablak mellett üldögéltek, és nézték a hóesést.
A nyuszi egyszer csak megszólalt:
– Nekem ez a legszebb téli délután.
– Nekem is – mondta Kisbagoly. – Mert együtt vagyunk.

12. A kandalló mellett

Kisbagoly nagyon elfáradt. Egész héten készült a karácsonyra: díszeket készített, süteményt sütött, takarított és ajándékokat csomagolt.
Egyik este úgy érezte, hogy már semmihez sincs kedve.
– Ma bizony pihenni fogok – mondta.
Bekuckózott a puha fotelbe, magára húzott egy takarót, és a kandalló mellé ült.
A kis cicus, aki gyakran meglátogatta, odasomfordált hozzá.
– Miau! Ideülhetek?
– Persze, gyere csak!
A cicus összegömbölyödött Kisbagoly lábánál.
Kint lassan hullott a hó. Bent kellemes meleg volt.
Kisbagoly egy darabig nézte a tűz fényét, majd nagyot ásított.
– Tudod, cicus, néha az is fontos, hogy megálljunk egy kicsit.
A cicus dorombolni kezdett.
Kisbagoly lehunyta a szemét. Nem kellett most semmit csinálnia, sehová sietnie.
Csak pihent, és élvezte a csendet.
És milyen jó volt ez!

13. A titkos ajándék

Kisbagoly már napok óta készült valamire. A műhelyében egy apró dobozt rejtegetett, amit senkinek sem mutatott meg.

A nyuszinak készítette karácsonyra.

Egy szép reggelen elővett egy kis papírt, ollót és ragasztót. Feldíszítette a dobozt piros masnival, majd beletett egy puha tollat, egy szép fenyőtobozt és egy apró papírszívet.

– Remélem, tetszeni fog neki! – suttogta.

Amikor a nyuszi délután meglátogatta, Kisbagoly izgatottan nyújtotta át a csomagot.

– Ez a tiéd!

– Nekem? De miért?

– Csak úgy. Mert a barátom vagy!

A nyuszi óvatosan kibontotta. Amikor meglátta a kis ajándékot, elmosolyodott.

– Kisbagoly, ez gyönyörű!

Aztán ő is előhúzott a háta mögül egy csomagot.

– Én is készítettem neked valamit!

Egy apró, puha párna volt benne, rajta egy sárga bagollyal.

Kisbagoly nagyon megörült.

– Most már mindig lesz egy helyem, ahol kényelmesen pihenhetek!

A két barát megölelte egymást.

14. A madáretető

Kisbagoly egy reggel észrevette, hogy a kismadarak alig találnak ennivalót a hó alatt.
– Szegénykék! Biztosan nagyon éhesek – gondolta.
Elhatározta, hogy madáretetőt készít nekik.
Elővett egy kis faládikát, megtisztította, és megtöltötte madáreleséggel. Aztán egy biztonságos helyre akasztotta a kertben.
Nem telt bele sok idő, és megérkezett az első vendég.
Egy apró cinke ült az etető szélére.
– Csip-csip! Ez finom!
Utána jött még egy madár, majd még kettő.
Kisbagoly az ablakból figyelte őket.
– Nézd csak, mennyien jöttek! – szólt a nyuszinak.
– Milyen kedves vagy, hogy gondoltál rájuk! – mondta a nyuszi.
Kisbagoly minden nap ellenőrizte az etetőt, és gondoskodott róla, hogy legyen benne elegendő eleség.
A madarak pedig vidám csicsergéssel köszönték meg neki.
Kisbagoly boldog volt. Tudta, hogy egy kis odafigyeléssel sokat segíthet másoknak.

15. A különleges hópihe

Kisbagoly az ablakban üldögélt, és a hóesést figyelte.
A hópelyhek lassan, csendesen hullottak az égből.
– Vajon mindegyik hópihe ugyanolyan? – kérdezte magától.
Egyszer csak egy különösen szép hópehely szállt az ablakpárkányra.
Kisbagoly egészen közel hajolt hozzá.
– Szia, hópihe! Milyen szép vagy!
A hópihe apró mintái úgy csillogtak, mintha pici csillagok lennének rajta.
Kisbagoly gyorsan szólt a kismadárnak.
– Gyere, nézd meg, mit találtam!
A kismadár odarepült, de mire odaért, a hópihe már elolvadt.
– Jaj, lemaradtam róla! – szomorodott el.
Kisbagoly megsimogatta a szárnyát.
– Semmi baj. Hamarosan érkezik egy másik. Nézd csak, mennyi van még az égen!
A két barát együtt figyelte a hóesést.
Kisbagoly arra gondolt, milyen sok különleges apróság vesz körül bennünket. Csak észre kell venni őket.

16. A közös sütemény

Kisbagoly elhatározta, hogy karácsonyra nagy süteményt készít.
– Egyedül biztosan sikerül – mondta, és nekilátott.
Elővette a lisztet, a cukrot és a tojást. Keverte, kavarta, de valahogy minden nehezen ment.
A liszt kiszóródott, a tál majdnem leesett, és a tészta sem akart összeállni.
Ekkor kopogtak az ajtón.
– Szia, Kisbagoly! Segíthetünk? – kérdezte a nyuszi.
A mókus és a kismadár is vele érkezett.
Kisbagoly először azt gondolta, hogy egyedül is megoldja, de aztán mosolyogva félreállt.
– Gyertek, szükségem van rátok!
A nyuszi összekeverte a hozzávalókat, a mókus megdagasztotta a tésztát, Kisbagoly pedig előkészítette a formákat.
A kismadár vidám dalt énekelt munka közben.
Hamarosan elkészült a nagy sütemény.
– Milyen szép lett! – csodálkozott a nyuszi.
– És milyen finom illata van! – tette hozzá a mókus.
Kisbagoly boldogan nézett körbe.
– Tudjátok, egyedül is elkészíthettem volna, de együtt sokkal vidámabb volt!

17. A hógömb titka

Kisbagoly karácsony előtt egy különleges ajándékot kapott a mamájától.
Egy szép hógömböt.
A gömb belsejében egy apró házikó állt, mellette kis fenyőfa, a tetőn pedig fehér hó pihent.
Kisbagoly óvatosan megrázta.
A hópelyhek táncolni kezdtek a kis házikó körül.
– Jaj, de gyönyörű! – kiáltotta.
Gyorsan áthívta a barátait.
A nyuszi is megcsodálta, a mókus pedig egészen közel hajolt hozzá.
– Olyan, mintha egy igazi téli világ lenne benne!
– Szerintem egy apró karácsonyi mese lakik benne – mondta Kisbagoly.
A kismadár megkérte, hogy még egyszer rázza meg.
A hópelyhek újra kavarogtak.
A barátok sokáig nézegették a gömböt, aztán Kisbagoly óvatosan visszatette a polcra.
– Vigyázni fogok rád – mondta neki.
Este, amikor mindenki hazament, Kisbagoly még egyszer odalépett hozzá.
A kis házikó csendben állt a hóesésben. Mintha csak arra várt volna, hogy valaki újra elmesélje a történetét.

18. A piros fonal

Egy hideg téli napon Kisbagoly a kosarában kutakodott.

Talált benne egy nagy gombolyag piros fonalat.

– Vajon mit készíthetnék belőle? – gondolkodott.

Eszébe jutott a nyuszi, akinek mindig fázott a füle. Aztán a kismadár, aki télen nagyon szerette a meleg helyeket.

Kisbagoly elővette a kötőtűket, és munkához látott. Kötött, kötött, és közben dúdolgatott.

Nem sokkal később elkészült egy apró sál.

Amikor a nyuszi megérkezett, Kisbagoly átadta neki.

– Ezt neked készítettem!

A nyuszi felpróbálta. A sál pont jó volt!

– Milyen puha! És milyen szép piros!

Kisbagoly nagyon örült.

– Azért készítettem, hogy ne fázzon a nyakad.

A nyuszi megölelte.

– Köszönöm! Most már biztosan meleg lesz a tél!

Kisbagoly arra gondolt, hogy milyen jó érzés valamit saját kezűleg készíteni annak, akit szeretünk.

19. A rénszarvas látogatója

Egy havas estén Kisbagoly halk kopogást hallott.
Kinyitotta az ajtót, és egy apró rénszarvas állt előtte.
– Szia! Segíthetek valamiben? – kérdezte Kisbagoly.
– Eltévedtem – mondta a rénszarvas. – Már régóta keresem az utat hazafelé.
Kisbagoly rögtön behívta.
– Gyere be, melegedj meg egy kicsit!
Adott neki egy puha takarót, és készített egy meleg italt.
A rénszarvas elmesélte, hogy a nagy hóesésben nem találta meg a hazafelé vezető ösvényt.
Kisbagoly jól ismerte az erdőt.
– Tudom, merre kell menned! Elkísérlek egy darabon.
Felvették a sáljukat, és elindultak.
Útközben megkérdezték a mókust is, aki megmutatta nekik a nagy fenyőfához vezető utat.
Onnan már a rénszarvas is felismerte a környéket.
– Megtaláltam! Ez az én otthonom!
Nagyon megköszönte Kisbagolynak a segítséget.
– Máskor is gyere el hozzám! – mondta Kisbagoly.
A rénszarvas boldogan integetett, Kisbagoly pedig jó érzéssel indult haza.

20. A karácsonyi harang

Kisbagoly egy kis dobozt talált a szekrény mélyén.
Kinyitotta, és egy aranyszínű harangot látott benne.
– Vajon honnan került ide?
Megfogta, és finoman megrázta.
Csiling-csiling!
A hang olyan szépen szólt, hogy Kisbagoly rögtön mosolyogni kezdett.

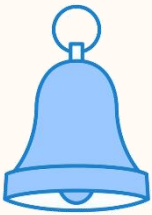

Áthívta a barátait is.
– Hallgassátok csak!
Újra megrázta a harangot.
Csiling-csiling!
A nyuszi tapsolni kezdett, a mókus táncra perdült, a kismadár pedig énekelni kezdett.
Kisbagoly úgy döntött, hogy a harangot a karácsonyfára akasztja.
– Így minden este hallhatjuk a hangját!
Amikor besötétedett, a barátok még egyszer összegyűltek a fa körül.
Kisbagoly megcsengette a harangot.
– Ez a hang emlékeztessen bennünket arra, milyen jó együtt lenni!
És a kis harang vidáman csilingelt tovább.

21. A kis fenyőfa

Kisbagoly egy reggel sétálni indult az erdőbe.
A nagy fák között egy apró fenyőfát pillantott meg.
Olyan kicsi volt, hogy alig emelkedett ki a hóból.
– Szia, kis fenyő! Milyen szép vagy!
A fenyő csendben állt.
– Szeretnél te is karácsonyi díszeket? – kérdezte Kisbagoly.
Hazarepült, és hozott néhány színes papírdíszt, egy piros masnit és egy apró csillagot.
Óvatosan feldíszítette a kis fát.
Hamarosan megérkezett a nyuszi, a mókus és a kismadár is.
– Nézzétek, milyen gyönyörű lett!
Mindannyian körbeállták a fenyőt, és énekelni kezdtek.
A kis fenyő mintha még magasabbra nyújtózott volna örömében.
Kisbagoly megsimogatta az egyik ágát.
– Nem kell nagynak lenned ahhoz, hogy különleges legyél!

22. Kisbagoly kívánsága

Egy este Kisbagoly az ablakban üldögélt.
Az ég tele volt csillagokkal, a hó pedig csendesen hullott.
A nyuszi bekopogott.
– Min gondolkodsz, Kisbagoly?
– Azon, hogy mit kívánjak karácsonyra.
– Talán egy új játékot? – kérdezte a nyuszi.
– Vagy egy nagy doboz süteményt? – tette hozzá a mókus, aki éppen akkor érkezett.
Kisbagoly elmosolyodott.
– Azoknak is örülnék, de én valami mást szeretnék.
– Mit? – kérdezték a barátai.
– Azt kívánom, hogy mindenki boldog legyen. Hogy senki ne legyen egyedül, mindenkinek legyen meleg otthona, és sokat nevessünk együtt.
A nyuszi odabújt hozzá.
– Ez nagyon szép kívánság.
A mókus is megfogta Kisbagoly szárnyát.
– Én pedig azt kívánom, hogy mindig ilyen jó barátok maradjunk!
Kisbagoly felnézett az égre.
Egy csillag éppen akkor villant egy nagyot.
Talán meghallotta a kívánságukat.

23. A nagy karácsonyi készülődés

Már csak egy nap volt hátra karácsonyig.
Az egész erdőben nagy volt a sürgés-forgás.
A nyuszi díszeket készített, a mókus diót gyűjtött, a kismadár pedig karácsonyi dalokat gyakorolt.
Kisbagoly sem tétlenkedett. Feldíszítette a házát, elrendezte az ajándékokat, és megsütötte az utolsó mézeskalácsokat.
Egyszer csak eszébe jutott valami.
– Jaj, még a karácsonyfát sem állítottuk fel!
Gyorsan szólt a barátainak.
Együtt kiválasztottak egy szép fenyőfát, és elkezdték díszíteni.
A nyuszi felakasztotta a gömböket, a mókus a szaloncukrokat rendezgette, Kisbagoly pedig a csillagot tette a fa tetejére.
A kismadár közben énekelt.
Amikor elkészültek, mindannyian hátraléptek.
– Milyen gyönyörű lett! – csodálkozott a nyuszi.
Kisbagoly boldogan nézett körbe.
– Most már minden készen áll.
A barátok hazamentek, hogy kipihenjék a nagy készülődést.
Holnap karácsony!

24. Kisbagoly karácsonya

Végre elérkezett a várva várt karácsony!
Kisbagoly már kora reggel felébredt. Kinézett az ablakon, és meglátta, hogy az erdőt vastag, fehér hótakaró borítja.
– Boldog karácsonyt! – kiáltotta vidáman.
Felvette a legszebb piros sapkáját, és előkészítette az ajándékokat.
Hamarosan kopogtak az ajtón.
Először a nyuszi érkezett, aztán a mókus, majd a kismadár, a süni és a rénszarvas is.
Mindannyian együtt ültek a karácsonyfa körül.
A fa ragyogott, a kis harang csilingelt, az asztalon mézeskalács illatozott.
– Kezdődhet az ajándékozás! – mondta Kisbagoly.
Mindenki kapott egy apró meglepetést. Volt benne kézzel készített dísz, puha sál, finom sütemény és sok-sok szeretet.
Aztán énekeltek, nevettek, és egymásnak mesélték az adventi kalandokat.
Amikor egy kicsit elcsendesedtek, Kisbagoly körbenézett a barátain.
– Tudjátok, mi volt a legszebb ajándék az elmúlt huszonnégy napban?
– Mi? – kérdezték kíváncsian.
– Az, hogy minden nap együtt lehettünk. Hogy segítettünk egymásnak, nevettünk, játszottunk, és sok-sok szeretetet adtunk egymásnak.
A nyuszi megölelte, a mókus odabújt hozzá, a kismadár pedig vidám dalt énekelt.
Kint csendesen hullott a hó, bent pedig meleg fény ragyogta be a szobát.

Kisbagoly boldogan lehunyta a szemét.
– Boldog karácsonyt, barátaim!
És azon az estén mindenki tudta: a karácsony legszebb ajándéka a szeretet és az együtt töltött idő.

BOLDOG KARÁCSONYT

